

440Clàssica&Jazz | Oriol Pérez Treviño | Actualitzat el 27/11/2023 a les 13:15

40 anys de la mort de Rosa Sabater, una de les pianistes catalanes més celebrades internacionalment

El 27 de novembre, la pianista barcelonina va morir en un accident aeri

Rosa Sabater | Arxiu

Avui fa 40 anys que la pianista **Rosa Sabater** (Barcelona, 1929 - Madrid, 1983) va morir en un accident aeri, el 27 de novembre de 1983, a l'aeroport de Barajas (Madrid), just quan es disposava a emprendre un viatge per realitzar una gira de concerts per Colòmbia. La mort de **Rosa Sabater** no va ser una pèrdua més. La crítica musical la considerava, senzillament, una de les millors pianistes a escala mundial. Per entendre'ns, era l'altre gran nom del pianisme català al costat d'**Alícia de Larrocha**. Però a diferència d'aquesta, que ha tingut un reconeixement unànime i popular, la mort de **Sabater** no només va estroncar una destacada carrera musical sinó que va ocasionar un cert oblit. Únicament la seva generació propera és qui ha esmerçat esforços constants per recordar al món musical la seva importància.

En aquest sentit, l'àlbum *Cançons i danses* (Edigsa, 1966) interpretant **Frederic Mompou** és del tot referencial per comprendre quin era el pianisme de **Rosa Sabater**. Estem parlant d'un treball d'orfebreria a la recerca constant de colors tímbrics i d'interioritat, que, tanmateix, s'allunya molt del característic univers virtuosístic i perfeccionista de **Larrocha**, amb qui havia compartit formació

pianística amb el deixeble d'**Enric Granados**, **Frank Marshall**, i amb qui havia mantingut sempre una gran amistat. Tot i això, també havia estudiat amb el seu pare, **Josep Sabater**, titular de l'**Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu**. Per tant, més enllà de la seva lectura i aportació artístiques, va formar-se especialment el món de la composició. És així com hem de comprendre una qüestió relacionada amb l'apoderament absolut de l'obra per part de la pianista en el transcurs de la seva interpretació. Per així dir-ho, l'artista es fa seus els secrets harmònics i constructius de l'obra mompouiana amb naturalitat, cosa que dona lloc a una fluïdesa i facilitat del tot admirables.

D'entre les seves mans podem escoltar la sonoritat d'un **Mompou** carregat de riquesa expressiva i comunicació, tal com passa, a tall d'exemple, a la "Cançó i dansa número 6 en mi bemoll menor", on realment fa plorar l'instrument i ens porta a regions del nostre esperit. Enregistrat al Palau de la Música Catalana, durant els mesos d'abril i maig de 1966, l'àlbum igualment deixa constància de la gran implicació i respecte que els pianistes del seu moment van tenir vers l'obra de **Frederic Mompou**. Sembla que la relació del compositor mateix i la seva esposa Carmen Bravo amb el món musical més pròxim va ser sempre intensa i exquisida. La mateixa **Rosa Sabater** hi mantenia una excel·lent relació, i sembla que abans d'emprendre aquell fatídic viatge final havia assenyalat el desig de tornar per Nadal d'aquell any i retrobar-se amb els **Mompou**.

Alicia de Larrocha, Frederic Mompou i Rosa Sabater Foto: Arxiu

La versió que fa **Sabater** de **Mompou** ens porta a un món sonor cristal·lí, delicat i carregat d'emoció continguda. Hi ha qui ha dit que la pianista era la millor traductora dels secrets de l'obra de **Frederic Mompou**. Si ho era o no, possiblement no és el més important. El que és clar és que des de la seva plataforma de catedràtica de piano al Conservatori de Friburg de Brisgòvia, al sud-oest d'Alemanya, no va dubtar mai a reivindicar la importància de la música catalana. Ja no només la de **Mompou**, sinó també la de **Xavier Montsalvatge**, **Isaac Albéniz**, **Enric Granados** i fins i tot **Antoni Soler**.

Article extret del número 50 de la revista 440 Clàssica&Jazz, publicat el 2019 i dedicat a 'Els 100 millors discos de la música catalana', entre els quals el disc de Sabater interpretant Mompou consta com el 4 més ben valorat.